

Vergaderjaar 1993–1994

23 429**Inwerkingtreding van en aanpassing van wetgeving aan de wijziging van de Faillissementswet in verband met de sanering van schulden van natuurlijke personen (Invoeringswet schuldsaneringsregeling natuurlijke personen)****Nr. 3****MEMORIE VAN TOELICHTING****Algemeen**

1. Zoals in de toelichting op artikel III van het bij koninklijke boodschap van 28 december 1992 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Faillissementswet in verband met de sanering van schulden van natuurlijke personen (Kamerstukken II 1992/93, 22 969) werd opgemerkt, brengt de invoering van de schuldsaneringsregeling mee dat tal van andere wetten moet worden gewijzigd. Het bijgaande voorstel van wet strekt daartoe. Tevens bevat het wetsvoorstel een regeling omtrent de inwerkingtreding. Het op 28 december 1992 ingediende voorstel van wet wordt hierna aangeduid met: wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen.

2. De met het onderhavige voorstel van wet aan te brengen wijzigingen kunnen globaal als volgt worden onderverdeeld.

In de eerste plaats zijn er, in beperkte mate, wijzigingen die niet direct verband houden met de werking en systematiek van de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen zelf, maar die voortvloeien uit het feit dat de schuldsaneringsregeling als zelfstandige regeling komt te staan naast die van het faillissement en de surséance van betaling. Tot deze categorie behoren bij voorbeeld de wijzigingen van de artikelen 4 en 126 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en die van artikel 15 van de Wet tarieven in burgerlijke zaken. Deze laatste wijziging strekt ertoe dat een schuldenaar voor het indienen van een verzoek tot het van toepassing verklaren van de schuldsaneringsregeling geen griffierecht verschuldigd zal zijn (vgl. de toelichting op artikel 284 van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen).

Daarnaast bevat het onderhavige wetsvoorstel wijzigingen van artikelen die wel rechtstreeks samenhangen met en betekenis hebben voor de werking van de schuldsaneringsregeling zodra die ten aanzien van een natuurlijke persoon van toepassing is verklaard. Bij deze wijzigingen gaat het vaak om een analoge regeling aan de in andere wetten dan de Faillissementswet reeds voorkomende bepalingen waarin aan een faillissement of surséance van betaling bepaalde gevolgen worden of kunnen worden verbonden. Als voorbeeld van de hier bedoelde wijzigingen kan worden genoemd artikel I, onderdeel D, tot toevoeging van

het schuldsaneringsregister in artikel 24, tweede lid, onderdeel c, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek; met deze wijziging wordt bereikt dat door derden geen beroep kan worden gedaan op de onbekendheid met de beschikkingsonbevoegdheid van de schuldenaar voor wat betreft tot de boedel behorende registergoederen.

Voorts vindt aanpassing plaats van regelingen die verband houden met benoembaarheid in een bepaalde functie of hoedanigheid, eventuele schorsing in de uitoefening van de functie of hoedanigheid of ontslag daaruit, en van regelingen inzake de voor de uitoefening van een bepaalde functie benodigde vergunning of inschrijving in een register.

In de artikelen XLIV en XLVI is een wijziging opgenomen van een tweetal wetten die ertoe strekt dat de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen niet van toepassing kan worden verklaard. Het betreft de Wet toezicht verzekeringsbedrijf en de Wet toezicht kredietwezen 1992, in welke wetten een bijzondere regeling, de zogenoemde «noodregeling», is opgenomen die, gelet op de aard van die regeling, de toepassing van de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen dient uit te sluiten (vgl. de artikelen 65 e.v. van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf en de artikelen 70 e.v. van de Wet toezicht kredietwezen 1992).

3. De meeste met het onderhavige wetsvoorstel beoogde wijzigingen bestaan louter uit het in de aan te passen regelingen toevoegen van de rechtsfiguur van de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen naast de in die regelingen reeds voorkomende omstandigheid van faillissement of surséance van betaling, dan wel beide.

Bedacht moet worden dat door de rechterlijke uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling in vermogensrechtelijk opzicht als het ware een fixatie plaatsvindt van de op dat moment bestaande situatie. De schuldsaneringsregeling werkt in beginsel niet ten aanzien van vermogensrechtelijke betrekkingen en met name niet ten aanzien van vorderingen die na die uitspraak ten laste van de schuldenaar ontstaan. Bedoelde fixatie heeft derhalve betekenis voor de met het onderhavige wetsvoorstel beoogde aanpassing van regelingen aan de schuldsaneringsregeling.

Daar waar op grond van de aan te passen regelingen gevolgen worden of kunnen worden verbonden aan de uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling of aan het feit dat die regeling toepassing vindt, moet derhalve telkens worden bezien of er sprake is van een situatie waarin tijdens het bestaan van een rechtsbetrekking de schuldsaneringsregeling van toepassing wordt verklaard of van een situatie waarin tijdens de toepassing van de schuldsaneringsregeling een bepaalde rechtsbetrekking ontstaat. In de eerste situatie immers vallen de uit de desbetreffende rechtsbetrekking voortgevloeide vorderingen – zoals nader aangeduid in het in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen opgenomen nieuwe artikel 299 van de Faillissementswet – onder de werking van de schuldsaneringsregeling, en in de tweede situatie is dat in beginsel anders. Zo zal de wijziging van artikel 1, onderdeel H, tot toevoeging van de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen in artikel 40, onderdeel a, van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek slechts tot gevolg kunnen hebben dat door de schuldenaar niet langer een beroep kan worden gedaan op een tijdsbepaling ter zake van een verbintenis waarvoor de schuldsaneringsregeling werkt.

Is de tijdsbepaling opgenomen in een overeenkomst die de schuldenaar na de uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling heeft gesloten, dan kan die tijdsbepaling wel worden ingeroepen.

Ingevolge artikel 299 van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen, is voor de vraag naar de werking van de schuldsaneringsregeling, zoals eerder opgemerkt, in beginsel bepalend of de vordering vóór of na de uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling is ontstaan. In

sommige gevallen kan dan ook worden aangeknoopt bij de in de desbetreffende regeling voorkomende terminologie, in die zin, dat de rechtsgevolgen van de schuldsaneringsregeling daarin kunnen worden verbonden aan het feit dat die regeling van toepassing «wordt» verklaard.

Dit veronderstelt immers een situatie waarin de rechtsbetrekking of een vordering er eerder is dan de uitspraak tot de toepassing van de regeling. Hierbij dient echter te worden bedacht dat denkbaar is dat de vordering eerst na de uitspraak ontstaat, maar desondanks onder de werking van de schuldsaneringsregeling valt (vgl. art. 299, eerste lid, met name de onderdelen b en d, van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen). In andere bepalingen komen evenwel formuleringen voor die aanhaken bij de toestand na de uitspraak, derhalve bij het feit dat de schuldsaneringsregeling van toepassing «is» of «is verklaard». Zie bij voorbeeld artikel 1, onderdeel O, tot aanpassing van artikel 1809, onderdeel 3°, van Boek 7A van het Burgerlijk Wetboek. Is de altyddurende rente gevestigd na de uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling, dan geldt ook hier dat de schuldenaar in dat geval niet vanwege het feit dat de schuldsaneringsregeling ten aanzien van hem van toepassing is tot aflossing kan worden genoodzaakt. Ongeacht de in de aan te passen regelingen opgenomen formulering dient de achterliggende gedachte derhalve steeds te zijn dat de gevolgen slechts van toepassing zijn of kunnen zijn voor zover de desbetreffende rechtsbetrekkingen of vorderingen onder de werking van de schuldsaneringsregeling vallen.

4. In diverse wetten komen regelingen voor op grond waarvan faillissement en het verkrijgen van surséance van betaling, dan wel een van beide omstandigheden, kan of zal leiden tot gevolgen voor wat betreft de benoembaarheid in een bepaalde functie of hoedanigheid. Ook bestaan er facultatieve of dwingende regelingen die in geval van faillissement of surséance van betaling leiden tot schorsing in de uitoefening van een functie of beroep, tot ontslag daaruit dan wel tot beëindiging van een zodanige functie.

Verwezen zij bij voorbeeld naar de volgende regelingen: een voogd of toezienende voogd (niet zijnde ouder-voogd) kan worden ontzet op grond van de omstandigheid dat hij in staat van faillissement verkeert (art. 327, eerste lid, onderdeel d, Boek 1 BW). Een natuurlijke persoon die in staat van faillissement verkeert kan niet tot bewindvoerder worden benoemd (art. 435, vierde lid, Boek 1 BW), terwijl de taak van een zodanige bewindvoerder eindigt door faillietverklaring (art. 448, eerste lid, onderdeel c, Boek 1 BW). Een advocaat die in staat van faillissement wordt verklaard, is van rechtswege geschorst in de uitoefening van die functie (art. 16, eerste lid, Advocatenwet). Op grond van artikel 51, tweede lid, van de Wet op het notarisambt (Stb. 1842, 20) kan een notaris die in staat van faillissement is verklaard of surséance van betaling heeft gekregen uit zijn ambt worden ontzet. In de Wet op de rechterlijke organisatie is bepaald dat leden van de rechterlijke macht in geval van faillissement of surséance van betaling of non-actief worden gesteld (art. 13, eerste lid, onder c), terwijl zij tevens kunnen worden ontslagen (art. 11, onderdeel b).

Ook bestaan er regelingen die gevolgen hebben of kunnen hebben voor de inschrijving in een register, vereist voor het mogen uitoefenen van een bepaalde functie. Faillissement of surséance van betaling kan een beletsel zijn voor inschrijving of grond opleveren voor doorhaling van de inschrijving. Voorbeelden hiervan zijn te vinden in artikel 44, eerste lid, onderdeel b, van de Wet op de Accountants-Administratieconsulenten en artikel 59, eerste lid, onderdeel b, van de Wet op de Registeraccountants. Daarnaast komen regelingen voor op grond waarvan faillissement of surséance van betaling gevolgen heeft of kan hebben voor het verkrijgen, vervallen of intrekken van vergunningen, zoals in artikel 17,

eerste lid, onderdeel e, van de Wet op het consumentenkrediet, artikel 11, tweede lid, van de Vestigingswet Bedrijven en artikel 36 van de Drank- en Horecawet.

5. De hierboven genoemde en andere regelingen met eenzelfde strekking, worden in het onderhavige wetsvoorstel aangepast aan de situatie waarin de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen toepassing vindt. Hierbij wordt het volgende opgemerkt.

In de eerste plaats moet worden bedacht dat de toepassing van de schuldsaneringsregeling in de meeste gevallen in de plaats zal komen van het faillissement van natuurlijke personen. Het faillissement zal voornamelijk gereserveerd zijn voor die gevallen waarin de rechter het verzoek tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling afwijst op grond van het bepaalde in artikel 288 van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen. Zou geen aanpassing van de bedoelde regelingen aan de situatie van de schuldsaneringsregeling plaatsvinden, dan zouden die wettelijke regelingen in de praktijk veelal geen toepassing meer kunnen vinden, hoewel de schuldenaar zich vaak in dezelfde financiële problematiek zal bevinden als thans in het faillissement het geval zal zijn. Voorts heeft de schuldsaneringsregeling ten aanzien van enkele belangrijke aspecten dezelfde gevolgen als het faillissement. Zo geldt ook in de schuldsaneringsregeling het te gelde maken van de vermogensbestanddelen van de schuldenaar als uitgangspunt. Tevens is de schuldenaar – eveneens zoals in faillissement – beschikkingsonbevoegd voor wat betreft de tot de boedel behorende goederen. De schuldenaar is niet geheel vrij in zijn doen en laten en zal zich onder omstandigheden moeten richten naar aanwijzingen van de bewindvoerder. Dit systeem strekt tot bescherming van de gezamenlijke schuldeisers, maar heeft ook betekenis voor derden die tijdens de toepassing van de schuldsaneringsregeling met de schuldenaar vermogensrechtelijke betrekkingen aanknopen. Deze laatsten zullen zich beperkt zien in eventuele verhaalsobjecten indien de schuldenaar zijn nieuwe verplichtingen niet naar behoren nakomt.

Bij de regelingen op grond waarvan een faillissement of verleende surséance van betaling leidt of kan leiden tot schorsing in de uitoefening van een functie, dan wel tot ontslag daaruit of verlies van een bepaalde hoedanigheid, gaat het onder meer om maatschappelijk belangrijke publieke functies, waarbij aspecten van vertrouwen, objectiviteit en onafhankelijkheid mede een rol spelen. Het op juiste wijze vervullen van de taak zou onder druk kunnen komen te staan indien ten aanzien van de functionaris de schuldsaneringsregeling van toepassing is verklaard. In sommige gevallen brengt de uitoefening van de functie met zich mee dat de betrokkene gelden van derden onder zich kan krijgen of dat deze andere zakelijke belangen van derden behartigt. Niet valt in te zien waarom de gevolgen die de wetgever eerder heeft vastgesteld voor het geval van faillissement of surséance van betaling, ook niet zouden moeten gelden indien de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is verklaard. Dat betreft ook die gevallen waarin een schuldenaar een functie of hoedanigheid niet beroepshalve vervult, zoals een bewindvoerder als bedoeld in titel 19 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek. Het zou ongewenst zijn dat een natuurlijke persoon ten aanzien van wie wegens zijn eigen financiële problemen de schuldsaneringsregeling van toepassing is verklaard, desondanks als bewindvoerder de vermogensrechtelijke belangen van een ander zou blijven waarnemen.

Ten slotte wordt opgemerkt dat het, zoals hierboven reeds werd aangestipt, in de hier bedoelde aan te passen regelingen lang niet altijd gaat om een dwingend gevolg.

Met name ten aanzien van ontslag uit een bepaalde functie wordt veeleer een bevoegdheid gegeven daartoe over te gaan. Een zodanige

facultatieve regeling treft men ook wel aan ten aanzien van het intrekken van een vergunning. Een en ander betekent derhalve dat in die gevallen telkens in concreto kan worden bezien of het feit dat de schuldsaneringsregeling van toepassing is verklaard, tot een of meer van genoemde gevolgen aanleiding behoort te geven.

Toelichting op artikelen

ARTIKEL I (Wijziging van het Burgerlijk Wetboek)

Onderdeel F

De aan het tweede lid van artikel 253 van Boek 3 toe te voegen volzin houdt verband met het uitgangspunt dat de schuldenaar ten aanzien van wie de schuldsaneringsregeling van toepassing is, zelfstandig bevoegd is tot het verrichten van rechtshandelingen (vgl. art. 297 Fw, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen). Indien in het kader van een rechtsbetrekking die tijdens de toepassing van de schuldsaneringsregeling ontstaat een pandrecht is gevestigd, zal daarop de schuldsaneringsregeling niet van toepassing zijn. De pandhouder is dan bevoegd tot verrekening over te gaan. Daarbij geldt naast de voorwaarde dat het pandrecht na genoemde uitspraak moet zijn gevestigd als tweede voorwaarde dat zowel de vordering als de schuld die met elkaar verrekend kunnen worden eveneens na die uitspraak zijn ontstaan.

ARTIKEL II (Wijziging van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering)

Onderdeel B

De wijziging van artikel 126 betreft een regeling voor zowel de absolute als relatieve bevoegdheid, voor zover het betreft zaken die in de schuldsaneringsregeling hun aanleiding vinden, zoals het opvorderen van een boedelschuld of een verificatiegeschil.

Onderdelen D en E

Voorop staat dat een dwangsom gedurende de toepassing van de schuldsaneringsregeling van de schuldenaar niet wordt verbeurd en dat dwangsommen die voor de uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling zijn opgelegd en verbeurd niet ter verificatie kunnen worden ingediend. In de toelichting op artikel 302 van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen, werd onder meer aangegeven dat gijzeling kan worden voortgezet of bevolen wegens het niet nakomen van een vordering ten aanzien waarvan de schuldsaneringsregeling niet werkt. Op grond van dezelfde gedachte is in het aan artikel 611e toe te voegen derde lid bepaald dat tijdens de toepassing van de schuldsaneringsregeling ter zake van zodanige vorderingen ook dwangsommen kunnen worden opgelegd en verbeurd. Uit de systematiek van de schuldsaneringsregeling vloeit voort dat die verbeurde dwangsommen uiteraard niet bij de bewindvoerder kunnen worden ingediend. Eventueel verhaal ter zake van die dwangsommen moet genomen worden op niet tot de boedel behorende goederen van de schuldenaar.

Ook de aan te passen regeling van artikel 611g betreffende de schorsing van de verjaring van dwangsommen kan in het licht van de

systematiek van de schuldsaneringsregeling slechts betrekking hebben op dwangsommen die onder de werking van de schuldsaneringsregeling vallen.

ARTIKEL III (Wijziging van het Wetboek van Koophandel)

Onderdeel B

Voor de toepassing van het tweede lid zij wat betreft de schuldsaneringsregeling verwezen naar artikel 311 van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen.

ARTIKEL IV (Wijziging van het Wetboek van Strafrecht)

Onderdeel A

Tot de verplichtingen die ten aanzien van de schuldenaar voortvloeien uit de toepassing van de schuldsaneringsregeling behoort de verplichting aan de rechter-commissaris of de bewindvoerder de nodige inlichtingen te verstrekken. Voldoet de schuldenaar daaraan niet, dan zou dat grond kunnen opleveren tot het beëindigen van de toepassing van de schuldsaneringsregeling (vgl. artikel 350, derde lid, onderdeel c, van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen). Daarnaast is een aanpassing van artikel 194 van het Wetboek van Strafrecht op zijn plaats door daarin naast het geval van faillissement de toepassing van de schuldsaneringsregeling op te nemen. Aanpassing van dat artikel is ook nodig om te bereiken dat de echtgenoot die in gemeenschap van goederen met de schuldenaar is gehuwd, zich niet straffeloos kan onttrekken aan de plicht te verschijnen en inlichtingen te verstrekken.

Onderdelen B en C

De in de artikelen 341 en 344 opgenomen strafbaarstelling wegens benadeling van schuldeisers behoeft aanvulling voor de situatie van de toepassing van de schuldsaneringsregeling. Daaraan doet niet af dat de toepassing van de schuldsaneringsregeling – in geval de schuldenaar zich aan een van die feiten heeft schuldig gemaakt – kan worden geweigerd of beëindigd (vgl. o.m. artikel 350, derde lid, onderdeel e, van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen). Denkbaar is ook dat eerst nadat de toepassing van de schuldsaneringsregeling is geëindigd, blijkt dat de schuldenaar bij voorbeeld een of meer goederen aan de boedel heeft onttrokken die daardoor niet ten behoeve van de schuldeisers te gelde konden worden gemaakt.

Opgemerkt wordt dat in de strafbaarstelling van de artikelen 341 en 344 voor zover die verband houdt met de schuldsaneringsregeling sprake is van «rechten die de schuldeisers jegens de boedel kunnen doen gelden». Deze delictomschrijving houdt verband met de systematiek van de schuldsaneringsregeling. Indien de schuldenaar tijdens de toepassing van de schuldsaneringsregeling een overeenkomst sluit en de rechten die daaruit voor de wederpartij voortvloeien, zouden worden verkort, zijn dat geen rechten die de wederpartij als schuldeiser jegens de boedel kan doen gelden, omdat de vordering van de wederpartij niet onder de werking van de schuldsaneringsregeling valt.

ARTIKEL IX (Wijziging van de Advocatenwet)

Voor de goede orde wordt erop gewezen dat op grond van artikel 66 van de Advocatenwet de schorsingsbepaling van artikel 16, eerste lid, van die wet van overeenkomstige toepassing is op procureurs.

ARTIKEL XII (Wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

In het geval de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is verklaard, zal de bewindvoerder de bevoegdheden en verplichtingen van de schuldenaar moeten kunnen uitoefenen onderscheidenlijk nakomen. Uit de systematiek van de schuldsaneringsregeling vloeit voort dat de onderhavige wijziging van artikel 43 slechts betrekking heeft op bevoegdheden en verplichtingen van de schuldenaar die door de werking van de schuldsaneringsregeling worden bestreken.

ARTIKEL XXIII (Wijziging van de Wet giraal effectenverkeer)

Een «aangesloten instelling» in de zin van de Wet giraal effectenverkeer kan een natuurlijke persoon zijn. In verband daarmee wordt de regeling van artikel 33 van die wet betreffende het beheer en de verdeling van het verzameldepot door de curator in geval van faillissement, uitgebreid met het geval dat de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is. De desbetreffende bevoegdheden komen in dat geval toe aan de bewindvoerder.

ARTIKEL XXV (Wijziging van de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken)

De vertegenwoordigingsregel van artikel 2, derde lid, wordt aangevuld, zodat de bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling bevoegd is de natuurlijke persoon ten aanzien van wie de schuldsaneringsregeling van toepassing is verklaard te vertegenwoordigen. Uit de systematiek van de schuldsaneringsregeling en de fixatie van de situatie op het tijdstip van de uitspraak tot de toepassing van die regeling, vloeit voort dat deze bevoegdheid van de bewindvoerder alleen geldt in beroepen over zaken die de boedel raken.

ARTIKEL XXVIII (Wijziging van de Werkloosheidswet)

De toepassing van de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen zal in de meeste gevallen in de plaats treden van het faillissement van een natuurlijke persoon. Werknemers van de schuldenaar ten aanzien van wie de schuldsaneringsregeling van toepassing is verklaard, dienen hetzelfde recht op uitkering te hebben als thans in artikel 61 is bepaald voor onder meer het geval van faillissement van de werkgever.

ARTIKEL XXXII (Wijziging van de Invorderingswet 1990)

Onderdeel A

De in artikel 10, eerste lid, onderdeel a, opgenomen regeling dat een belastingaanslag van de belastingschuldige terstond en tot het volle

bedrag invorderbaar is indien de belastingschuldige in staat van faillissement is verklaard, wordt aangevuld voor het geval dat ten aanzien van de belastingschuldige de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is verklaard. De regeling dat de belastingaanslag terstond invorderbaar is, moet uitsluitend gelden voor belastingvorderingen die onder de werking van de schuldsaneringsregeling vallen (vgl. mede artikel 299 van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen).

Overigens wordt opgemerkt dat het feit dat een belastingschuld ten aanzien waarvan de schuldsaneringsregeling werkt terstond invorderbaar is, niet betekent dat de regelingen van de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen geen toepassing zouden vinden. De ontvanger is dus niet bevoegd op deze vorderingen betaling af te dwingen, als ware de toepassing van de schuldsaneringsregeling niet uitgesproken; de desbetreffende vorderingen zullen ter verificatie moeten worden ingediend (zie o.m. het tweede lid van voornoemd artikel 299).

Onderdeel B

Het toevoegen van het zevende lid aan artikel 19 vloeit voort uit het bepaalde in artikel 301, eerste lid, van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen. De mogelijkheid voor de ontvanger een vordering te doen als bedoeld in artikel 19 blijft wel bestaan voor belastingaanslagen die niet onder de werking van de schuldsaneringsregeling vallen.

Onderdeel D

Indien de schuldsaneringsregeling eindigt en daaraan het gevolg verbonden wordt dat de overblijvende vorderingen niet langer afdwingbaar zijn (vgl. artikel 358, eerste lid, van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen), zal de verlenging van de verjaringstermijn inzake het recht tot dwanginvordering en verrekening geen effect hebben ten aanzien van belastingvorderingen die onder de werking van de schuldsaneringsregeling vallen. De verlenging van de verjaringstermijn heeft echter betekenis voor het geval de schuldsaneringsregeling eindigt zonder dat genoemd gevolg daaraan verbonden wordt.

ARTIKEL XXXIV (Wijziging van de Wet op het consumentenkrediet)

Onderdeel B

De mogelijkheid van vervroegde opeisbaarheid indien ten aanzien van de kredietnemer de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is verklaard, geldt, gelet op de systematiek van de schuldsaneringsregeling, slechts voor krediettransacties die op het tijdstip van de uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling bestaan. Zou de natuurlijke persoon nà die uitspraak een krediettransactie aangaan (waartoe hij overigens toestemming van de bewindvoerder behoeft; vgl. artikel 297, tweede lid, onderdeel a, van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen), dan kan de kredietgever zich met betrekking tot die transactie derhalve niet op vervroegde opeisbaarheid beroepen.

Onderdeel C

Artikel 45 bevat een regeling betreffende, kort gezegd, de mede-aansprakelijkheid van de kredietgever. Zoals in de toelichting bij de nota van wijziging betreffende het voorstel van wet dat heeft geleid tot de Wet op het consumentenkrediet is aangegeven (vgl. kamerstukken II, 1987/1988, 19 785, nr. 8, blz. 14), heeft het, indien de ontbinding van de overeenkomst geschiedt in verband met het faillissement van de leverancier, weinig zin de voorwaarde te stellen dat de kredietnemer van de leverancier eerst schriftelijk nakoming moet hebben verlangd alvorens de kredietnemer zijn in artikel 45, derde lid, bedoelde rechten jegens de kredietgever kan invoeren. Hetzelfde kan gezegd worden indien de overeenkomst wordt ontbonden in verband met het feit dat de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen van toepassing is verklaard.

ARTIKEL XXXV (Wijziging van het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen)

Opgemerkt wordt dat de bewindvoerder voor opzegging van de dienstbetrekking de toestemming van de rechter-commissaris behoeft (vgl. art. 316, tweede lid, van de Faillissementswet, zoals opgenomen in het wetsvoorstel schuldsaneringsregeling natuurlijke personen, in samenhang met het in het nieuwe artikel 313 van overeenkomstige toepassing verklaarde artikel 40 van de Faillissementswet). Bij een eventueel ontslag van twintig of meer werknemers, moet de bewindvoerder het ontslag melden aan de vakbonden en, na de inwerking-treding van wetsvoorstel 22 970, aan de Regionaal Directeur voor de Arbeidsvoorziening op diens verzoek (vgl. artikel XXIV van het onderhavige wetsvoorstel tot wijziging van de Wet melding collectief ontslag).

ARTIKEL XXXIX (Wijziging van de Waterschapswet)

De regeling in artikel 72, vierde lid, omtrent de schorsing van de verjaring van in het kader van bestuursdwang opgelegde dwangsommen heeft betrekking op dwangsommen die verschuldigd zijn geworden vóór de uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling. Dwangsommen, verschuldigd geworden na die uitspraak, vallen niet onder de werking van de schuldsaneringsregeling. Zie mede de toelichting bij artikel II, onderdelen D en E, inzake de wijziging van de artikelen 611e en 611g van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

ARTIKEL XLI (Wijziging van de Kaderwet verstrekking financiële middelen EZ)

Onderdeel A

Verstrekking van financiële middelen als bedoeld in de Kaderwet verstrekking financiële middelen EZ aan een ondernemer terwijl ten aanzien van hem de schuldsaneringsregeling van toepassing is, zou ertoe leiden dat die financiële middelen in de boedel vallen en daardoor vatbaar worden voor uitdeling aan schuldeisers van vorderingen die onder de werking van de schuldsaneringsregeling vallen.

Bevoordeling op die wijze van de boedel is in het geval van faillissement ongewenst geacht (vgl. kamerstukken II 1987/88, 20 527, nr 3, blz. 17). Hetzelfde geldt in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen, waarin het te gelde maken van de activa uitgangspunt is.

ARTIKEL XLII (Wijziging van de Wet inzake de douane)

Zie de toelichting bij artikel XXXII.

ARTIKEL XLIV (Wijziging Wet toezicht verzekeringsbedrijf)

Onderdeel D

Zie paragraaf 2, laatste alinea. Weliswaar dient een verzekeraar ingevolge de Wet toezicht verzekeringsbedrijf in de Staat van zijn zetel rechtspersoon te zijn, doch met het oog op Lloyd's Underwriters is het uit hoofde van EG-richtlijnvoorschriften toegestaan dat een natuurlijke persoon als verzekeraar optreedt. In verband daarmee wordt, ten einde onzekerheid weg te nemen, in artikel 70, tweede lid, opgenomen dat de schuldsaneringsregeling niet van toepassing kan worden verklaard.

De Staatssecretaris van Justitie,
A. Kosto